

De blinde man

Faye Kellerman

De blinde man

1

Fantasieën: de essentie van het leven.

Hij keek in de spiegel toen hij zich aankleedde om naar zijn werk te gaan en zag een knappe man van één meter negentig...

Nee. Een meter negentig was te lang.

En zag een knappe, hoekige man van één meter tweeëntachtig, met een dikke bos surferblond haar en uitzonderlijk blauwe ogen met een blik zo intens dat vrouwen die naar hem keken bedeesd hun ogen neersloegen.

Dat van de ogen was waarschijnlijk waar.

Nieuwe poging.

In de spiegel zag hij een man met een hoekig gezicht, een dikke bos donkere krullen en een timide glimlach waar vrouwen geheid op vielen, een jongensachtige, charmante, maar toch ook erg mannelijke man.

Hij glimlachte en kamde met zijn vingers door zijn golvende haar, dat wat aan de dunne kant was, niet kalend, maar zonder veel volume. Hij schoof de knoop van zijn stropdas omhoog, schikte de das onder zijn boord en betastte de stof: luxe, zware zijde, met de hand geschilderd in een kleurschakering die paste bij vrijwel elke combinatie die hij uit zijn kast haalde. Toen hij de slippers van zijn overhemd in zijn broek stopte, streek hij over de ribbels van zijn gespierde buik, het resultaat van uren opdrukken, gewichtheffen en strikte eetgewoonten. Zoals bij alle bodybuilders hadden zijn spieren veel proteïne nodig, en dat was niet erg zolang hij het vet maar verbrandde. Daarom was hij, elke keer dat hij in de spiegel keek, tevreden over wat hij zag.

Of liever gezegd, over wat hij zich verbeelde te zien.

Decker was stomverbaasd. 'Ik snap niet hoe jij door het *voir dire* heen bent gekomen.'

‘De rechter geloofde me blijkbaar toen ik zei dat ik objectief kon zijn,’ antwoordde Rina.

Decker bromde iets en deed een zoetje in zijn koffie. Hij dronk zijn koffie meestal zwart, maar de laatste tijd had hij vaak zin in iets zoets, vooral als ze vlees hadden gegeten. Niet dat ze vanavond erg uitgebreid hadden gegeten – ribstuk en sla. Hij hield van eenvoudige maaltijden als ze met z’n tweeën waren. ‘Al had de rechter je gedwongen zitting te nemen, dan nog had de pro-Deoadvocaat niet moeten toestaan dat jouw aantrekkelijke derrière op de stoel van een jurylid terecht zou komen.’

‘Misschien geloofde de pro-Deoadvocaat ook dat ik objectief kan zijn.’

‘Je hoort me nu al achttien jaar steen en been klagen over de erbarmelijke toestanden binnen het rechtsstelsel. Hoe kun je dan objectief zijn?’

Rina glimlachte. ‘Jij gaat ervan uit dat ik alles geloof wat jij vertelt.’

‘Je wordt bedankt.’

‘Dat ik de echtgenote ben van een politie-inspecteur, wil niet zeggen dat ik niet meer over mijn verstandelijke vermogens beschik. Ik ben in staat zelfstandig na te denken en ben net zo rationeel als ieder ander.’

‘Zo te horen wil je juist jurydienst doen.’ Decker nam een slokje van zijn koffie, die sterk en zoet was. ‘Nou, je doet je best maar. Dit is precies wat ons rechtsstelsel nodig heeft, pientere mensen die hun burgerplicht vervullen.’ Hij grijnsde plagend. ‘Of misschien wil meneer Pro Deo gewoon graag naar je kijken.’

‘Het is een mevrouw Pro Deo, en misschien wil ze dat inderdaad.’

Decker lachte. Wie wilde er nou niet naar Rina kijken? De afgelopen jaren had haar gezicht een paar lachrimpeltjes gekregen, maar ze zag er nog steeds vorstelijk uit: een huid als albast met een zweem van roze op haar konen, zijdezacht zwart haar en ogen zo blauw als korenbloemen.

‘Het is niet zo dat ik er niet onderuit wilde komen,’ legde Rina uit, ‘maar op een gegeven moment moet je gaan liegen als je van je plicht ontslagen wilt worden. Dan moet je dingen gaan zeggen als “nee, ik zou nooit objectief kunnen zijn”, en dan klink je wel erg dom.’

‘Om welke zaak gaat het?’

‘Je weet best dat ik er niet over mag praten.’

‘Vooruit, joh.’ Decker beet in een koekje dat zijn zestienjarige dochter had gebakken. Er bleven kruimels in zijn snor hangen. ‘Aan wie zou ik het nou moeten vertellen?’

‘Aan iedereen van Recherche, bijvoorbeeld,’ antwoordde Rina. ‘Moet

jij binnenkort toevallig op het gerechtshof van Los Angeles zijn?

‘Niet voor zover ik weet. Hoezo?’

‘Ik had gedacht dat we dan samen konden gaan lunchen.’

‘Welja, ga de vijftien dollar die je per dag van de rechtbank krijgt, ook nog even verbrassen.’

‘Ik krijg ook benzinegeld, maar niet voor heen en terug. Alleen heen. Van jurydienst wordt men niet rijk. Je krijgt nog meer als je bloed afstaat. Maar ik doe mijn burgerplicht en daar zou jij, als politiemann die de burgers moet dienen en beschermen, dankbaar voor moeten zijn.’

Decker gaf haar een zoen. ‘Ik ben trots op je, hoor. Je hebt volkomen gelijk en ik zal je niets meer over de zaak vragen. Vertel me alsjeblieft alleen dat het niet om een moordzaak gaat.’

‘Ook die vraag mag ik niet beantwoorden, maar aangezien jij precies weet wat voor gespuis er op deze wereld rondloopt en omdat je een erg levendige fantasie hebt, denk ik dat ik je wel mag vertellen dat je je geen zorgen hoeft te maken.’

‘Gelukkig.’ Decker keek op zijn horloge. Het was over negenen. ‘Zei Hannah niet dat ze om negen uur thuis zou zijn?’

‘Ja, maar je kent onze dochter. Tijd is voor haar een rekbaar begrip. Wil je dat ik haar bel?’

‘Denk je dat ze zal opnemen?’

‘Waarschijnlijk niet, zeker niet als ze rijdt... O wacht, ik hoor de auto.’

Even later kwam hun dochter luidruchtig binnen met een twee ton zware rugtas en twee papieren zakken vol etenswaren. Decker nam de rugzak van haar over en Rina de rest.

‘Wat is dit allemaal?’ vroeg Rina.

‘Ik heb een paar vriendinnen uitgenodigd voor de sjabbes. Afgezien van de koekjes die ik bak, hebben we tegenwoordig nooit meer iets lekkers in huis. Ik zal het opbergen.’

‘Dat doe ik wel,’ zei Rina. ‘Zeg jij je vader eerst maar gedag. Hij was ongerust.’

Hannah keek op haar horloge. ‘Het is tien over negen.’

‘Ik weet dat ik een overbezorgde vader ben, maar dat kan me niet schelen en ik zal ook nooit veranderen. En we hebben niks lekkers in huis omdat ik er niet van af kan blijven.’

‘Ik weet het, abba. En aangezien jij de rekeningen betaalt, schik ik me naar jouw wensen, maar ik ben zestien en dit is waarschijnlijk de enige

periode in mijn leven dat ik kan eten wat ik wil zonder dik te worden. Ik hoef maar naar jou en Cindy te kijken om te weten dat ik niet altijd zo slank zal blijven.'

'Hoezo Cindy? Cindy is niet dik.'

'Omdat ze lang is, net als ik, en constant aan de lijn doet. Zover ben ik nog niet, maar het is slechts een kwestie van tijd voordat mijn metabolisme me de baas zal worden.'

Decker klopte op zijn buik. 'En ik? Ik ben ook niet dik.'

'Dat weet ik, abba. Je ziet er goed uit voor...'*Ze zweeg abrupt. Je leeftijd* waren de onuitgesproken woorden. Ze gaf hem een zoen. 'Ik hoop dat ik een echtgenoot krijg die net zo knap is als jij.'

Decker moest onwillekeurig glimlachen. 'Dank je, maar ik weet zeker dat jouw echtgenoot veel knapper zal zijn.'

'Dat bestaat niet. Niemand is zo knap als jij en met uitzondering van beroepssporters is er bijna niemand zo lang als jij. Dat is voor lange meisjes wel eens deprimerend. Ik moet altijd schoenen met platte hakken dragen, anders steek ik met kop en schouders boven de rest van de klas uit.'

'Zo lang ben je nou ook weer niet.'

'Dat zeg je alleen omdat voor jou iedereen klein is. Ik ben al langer dan Cindy en zij is één vierenzeventig.'

'Ben je echt langer dan Cindy? Dat kan dan niet erg veel zijn. En er zijn genoeg jongens die langer zijn dan één meter vierenzeventig.'

'Geen Joodse jongens.'

'Ben ik geen Joodse jongen?'

'Geen Joodse jongens die nog op school zitten.'

Dat vond Decker heel prettig, want dat wilde zeggen dat ze moest wachten tot ze ging studeren voordat ze een vriendje zou krijgen. Hannah zag zijn heimelijke glimlach. 'Je leeft niet erg mee, moet ik zeggen.'

'Het spijt me dat je al mijn genen hebt geërfd.'

'Ja, nou ja,' zei Hannah. 'Het heeft voor- en nadelen. Als je lang en slank bent en je goed kleedt, denkt iedereen dat je fotomodel wilt worden en dat je dus geen hersenen hebt.'

'In dat opzicht leven je vriendinnen vast wel met je mee.'

'Je denkt toch niet dat ik zulke dingen tegen mijn vriendinnen zeg? Dit zeg ik alleen tegen jou.' Ze keek naar de tafel. 'Hoe vond je de koekjes?'

‘Veel te lekker. Daarom zei ik ook dat ik niks lekkers in huis wil hebben.’

‘Geniet nou maar van die koekjes,’ zei Hannah. ‘Het leven is al zo kort.’

Het begon met een zacht gerinkel dat bij haar droom leek te horen tot Rina zich realiseerde dat de telefoon ging. Het was Marge Dunn en ze zei op vlakke toon: ‘Mag ik de baas even?’

Rina keek naar haar man. Hij had zich niet bewogen sinds hij vier uur geleden in slaap was gevallen. Ze zag op de klok op het nachtkastje dat het drie uur was. Peter werd als inspecteur niet vaak uit zijn bed gebeld. Het misdaadpeil in West Valley was niet erg hoog en Peter had een uitstekend team van rechercheurs die nachtelijke voorvallen over het algemeen zelf konden opvangen. Moord kwam niet vaak voor, maar als dat gebeurde, was het meestal ook meteen een bijzonder onaangenaam geval. Toch was het zelfs dan niet nodig om de baas om drie uur ’s nachts wakker te maken.

Een sensationele zaak was echter iets heel anders.

Rina wreef over het kippenvel op haar armen en schudde hem zachtjes wakker. ‘Ik heb Marge aan de telefoon.’

Decker schoot overeind in bed en nam de telefoon van haar over. Met een stem dik van de slaap vroeg hij: ‘Wat is er?’

‘We hebben een veelvoudige moord.’

‘O, god.’

‘Zeker vier doden en één zwaargewonde. De gewonde is de zoon van het echtpaar dat is vermoord. Hij wordt op dit moment naar het St. Joe vervoerd. Hij is neergeschoten maar zal het vermoedelijk wel overleven.’

Decker stapte uit bed en trok zijn overhemd aan. ‘Wie zijn de slachtoffers?’

‘Niemand minder dan Guy en Gilliam Kaffey van Kaffey Industries.’

Deckers mond viel open. Guy en zijn jongere broer, Mace, waren de eigenaars van de firma die het gros van de winkelcentra in het zuiden van Californië had gebouwd. ‘Waar is het gebeurd?’

‘Op de Coyote Ranch.’

‘Heeft iemand daar dan ingebroken?’ Hij klemde de telefoon onder zijn kin en trok zijn broek aan. ‘Ik dacht dat het een ondoordringbare vesting was.’

‘Of het een vesting is, weet ik niet. Ik weet alleen dat het een gigantisch

terrein is, iets van dertig hectare. De huizen niet inbegrepen. Het is een stad op zich.'

Decker herinnerde zich een artikel erover dat hij onlangs in een tijdschrift had gelezen. De ranch bestond uit een aantal compounds, afzonderlijk gegroepeerde gebouwen, en een woonhuis dat groot genoeg scheen te zijn om er congressen te houden. Behalve de vele gebouwen waren er uiteraard een zwembad, een whirlpool, een tennisbaan, een kennel, een manege waar je een olympisch springconcours kon houden, een stal voor de tien showpaarden van mevrouw Kaffey en een landingsbaan die geschikt was voor alle soorten privévliegtuigen. Bovendien had de ranch een eigen afslag van en naar de snelweg. Een jaar geleden had Guy Kaffey een bod gedaan op de voetbalclub L.A. Galaxy, toen die David Beckham had aangekocht, maar de deal was niet doorgegaan.

Hij herinnerde zich dat het echtpaar twee zonen had en was benieuwd welke van de twee was neergeschoten. 'Hoe zit het met de bewakers?'

'Er waren twee bewakers in het wachthuisje bij de ingang. Die zijn allebei dood,' antwoordde Marge. 'We zijn het terrein aan het uitkammen. Er zijn zeker tien compounds, dus je hebt kans dat we nog meer slachtoffers zullen vinden. Wanneer kun je hier zijn?'

'Ik schat over tien minuten. Wie zijn op het terrein aanwezig?'

'De agenten van zes patrouillewagens. Oliver heeft Strapp gebeld. Het is natuurlijk slechts een kwestie van tijd voordat de pers er lucht van krijgt.'

'Zet het terrein af. Straks verpesten de verslaggevers nog allerlei sporen.'

'Komt voor elkaar. Tot zo.'

Decker hing op en ging in gedachten na wat hij allemaal nodig had: een blocnote en pennen, handschoenen, zakjes voor bewijsmateriaal, mondmaskers, een vergrootglas, een metaaldetector, vaseline en Advil. Dat laatste niet voor forensische doeleinden, maar voor de koppijn die hij had gekregen omdat hij zo ruw uit zijn slaap was gehaald.

'Wat is er aan de hand?' vroeg Rina.

'Moord en doodslag op de Coyote Ranch.'

Ze ging rechtop zitten. 'De ranch van Kaffey?'

'Ja. Tegen de tijd dat ik er ben, zal het pandemonium wel zijn losgebarsten.'

'Wat vreselijk!'

‘Het is niet alleen vreselijk, maar ook een logistieke nachtmerrie. Het is een terrein van dertig hectare. Dat krijgen we natuurlijk nooit hermetisch afgesloten.’

‘Ja, ik weet dat het erg groot is. Vorig jaar hebben ze het opengesteld ten behoeve van een of andere liefdadigheidsinstelling en men zegt dat er een schitterende tuin bij is. Ik had willen gaan, maar kon om de een of andere reden niet.’

‘Dan is je kans nu definitief verkeken.’ Decker opende de kluis, haalde zijn Beretta eruit en stak hem in zijn schouderholster. ‘Dat klinkt cru, maar dat kan ik niet helpen. Ik word bij voorbaat kregel als ik weet dat ik de pers te woord moet staan.’

‘Wordt er dan midden in de nacht een persconferentie gehouden?’

‘Er zijn een paar dingen in het leven waar niets tegen bestand is: de dood, de belastingdienst en de pers.’ Hij gaf haar een snelle kus. ‘Tot straks, lieverd.’

‘Tot straks.’ Rina zuchtte. ‘Ik vind het maar triest, hoor. Rijkdom is een dodelijke magneet voor bloedzuigers, oplichters en moordenaars.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Een mens kan misschien nooit te slank zijn, maar wel te rijk.’

Als je er midden in de nacht op uit moest, was het enige voordeel dat je met een rotgang door de stad kon rijden omdat er nauwelijks verkeer was. Decker scheurde door verlaten, donkere, nevelige straten hier en daar verlicht door straatlantaarns met een wazig aureool. De snelweg was een naargeestig, zwart lint dat in de mist verdween. In 1994 was het Southland getroffen door een aardbeving, en gedurende twintig angst-aanjagende seconden waren er gebouwen omgevallen en betonnen viaducten ingezakt. Als de aardbeving zich een paar uur later had voorgedaan, tijdens het spitsuur, zouden er tienduizenden slachtoffers zijn gevallen in plaats van minder dan honderd.

De afslag Coyote Road was geblokkeerd door twee neus aan neus staande patrouillewagens. Decker liet de penning zien die hij om zijn hals droeg. Het duurde enkele ogenblikken voordat de agenten de auto’s uit de weg hadden gemanoeuvreerd zodat hij erdoor kon. Een van de agenten had hem uitgelegd hoe je bij de ranch kwam. Dat was trouwens niet ingewikkeld, want je kon nergens afslaan en nadat hij ongeveer anderhalve kilometer op de ongeplaveide weg had afgelegd, kwam het

woonhuis in zicht. En toen het eenmaal in zicht was gekomen, bleef het oprijzen als een zeemonster dat boven water komt om adem te halen. Alle buitenlampen waren aan, waardoor het terrein het aanzien had van een themapark.

Het huis had de bouwstijl van een Spaanse villa en paste ondanks de overdreven afmetingen erg goed in het landschap. Op het hoogste punt telde het drie verdiepingen en het had geel stucwerk, balkons met houten balustrades, glas-in-loodramen en een dak met rode, Spaanse dakpannen. Het stond op een soort terp waarachter zich lege hectaren uitstrekten tot aan de donkere omtrek van de heuvels.

Toen hij ongeveer tweehonderd meter was gevorderd op de eigenlijke oprit zag Decker een parkeerterrein waar een zestal patrouillewagens, het busje van de lijkschouwer, een aantal reportagewagens met satelliet-schotels en antennes, meerdere wagens van de forensische dienst en acht burgerauto's van de politie stonden. Ondanks dat hele wagenpark was er nog meer dan genoeg ruimte over. De media hadden hun materieel al in gereedheid gebracht en er was zo veel licht dat je er microchirurgie kon uitvoeren, omdat de ploegen van de verschillende netwerken en kabelstations elk hun eigen schijnwerpers en camera's hadden, alsmede geluidstechnici, hun eigen producent en een vrijpostige verslaggever die stond te wachten tot er iets bekendgemaakt kon worden. De pers had dolgraag dichterbij de onheilsplek willen zijn, maar een barrière van geel lint en politieagenten hield hen tegen.

Decker toonde zijn penning, dook onder het lint door en legde de rest van de weg naar de ingang te voet af, langs een zorgvuldig gesnoeide buxushaag die de buitenrand vormde van een geometrisch aangelegde tuin. Achter de haag waren perkjes met lentebloemen, niet alleen rozen, irissen, narcissen, lelies, anemonen, dahlia's, zinnia's en cosmea, maar ook vele andere soorten waarvan hij de namen niet kende. Dichtbij stonden gardenia's en jasmijn, de nachtbloeier die de dood nu een zoete, weëige geur gaf. Een pad van flagstones liep tussen rijen bloeiende citrusbomen door, citroenbomen, als Decker zich niet vergiste.

Twee agenten bewaakten de voordeur. Ze herkenden Decker, zodat hij meteen kon doorlopen. Binnen waren ook alle lampen aan. De hal zou een balzaal in een Spaans kasteel kunnen zijn. De vloer bestond uit brede planken van oud, gehard hout dat de onregelmatige tint en glans had die je met kunstmatige verwerking nooit kon bereiken. Het hoge plafond had